

פרשת וישלח

סבלנות

שוגפל אצוי וניבא בקעי רשאכ "סודא הדש ריעש הצרא ויחא ושע לא וינפל מיכאלמ בקעי חלשיו" את עשיו בכדי לפייסו, הוא שולח לפניו מנחה, ובעת הפגישה גם משתחוה לפניו שבע פעמים. הוא נהג **תונב סכתא יתעבשה** בעונה מיוחדת כדי להורות לעם ישראל בניו, איך להתמודד עם בני עשיו בעתיד. תא עיבשה ה"בקהש - ארמגה הריבסמ ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו" עם ישראל שלא ימרדו באומות העולם, כי עוד לא הגיע זמן הגאולה, לכל דבר יש זמן, ולכן צריך הרבה סבלנות. אסור לעשות דברים לפני הזמן, צריך לחכות ולא להקדים את המאוחר, תמיד לעבוד בסבלנות. ולכן מלבד מה שרצה יעקב אבינו להורות לבניו, הוא נהג בעונה כי הוא ראה שאם הוא יפגע בעשיו, לא תהיה תורה! כי התורה שבעל פה באה דווקא מעשיו, יעקב אבינו ראה את כל הגרים שיצאו מעשיו ויעמידו תורה בישראל - עובדיה הנביא, שמעיה ואבטליון, רבי עקיבא, רבי מאיר, ולכן יעקב אבינו לא הרג את עשיו. משל למה הדבר דומה - לחבית דבש, ונחש מאוד מסוכן יושב על החבית. פתרון אפשרי הוא לקחת אבן גדולה ולזרוק על הראש של הנחש, אמנם הנחש ימות אבל גם החבית תתרסק והדבש יפסד. לכן עדיף לקחת צבת ארוכה ולתפוס את הנחש. אמנם זה מצריך יותר זמן והרבה סבלנות, אבל בסוף בעזרת ה' החבית תישאר שלימה. לכן צריך סבלנות, עיקר הבעיה של הדור שלנו היא שאין סבלנות. מתחילים לבנות בניין, רוצים כבר לסיים, אבל אי אפשר לבנות ככה, צריך סבלנות, כשבונים אסור למהר

